

Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-310/2025-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sutkinji toga suda Ivanki Banović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Miroslava Mahovca, OIB: 55785572111, iz Nove Gradiške, Ljudevita Gaja 63, zastupanog po punomoćniku Krešimiru Pencingeru, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupan po punomoćniku Petri Vataavuk, odvjetnici u Zagrebu, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 24. rujna 2026. godine u prisutnosti zamjeničkog punomoćnika tužitelja Marina Brajka, odvjetnika u Đakovu, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 2. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom, nepoštenom i bez pravnog učinka ugovorna odredba iz Ugovora o kreditu, broj 51401340-19365210806 sklopljenog dana 6. ožujka 2003. godine i to u članku 3. stavku 2. Ugovora kojim je ugovorena naknada u iznosu od 3,5% iznosa kredita, te u članku 11. stavku 1. Ugovora kojom je obvezan tužitelj platiti iznos od 3,5% od iznosa kredita kao naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, isplatiti tužitelju Miroslavu Mahovcu, OIB: 55785572111, iznos od 350,00 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 28. ožujka 2003. do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15%, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 789,81 eura sa zateznim kamatama počev od dana 2. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se, kao neosnovan, zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u preostalom dijelu.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 25. rujna 2025. podnio ovome sudu tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi kako je kao korisnik kredita s tuženikom dana 6. ožujka 2003. sklopio Ugovor o kreditu broj 51401340-19365210806 (dalje: Ugovor), a tim Ugovorom je dobio na raspolaganje iznos od 10.000,00 eura u protuvrijednosti kuna. Odredbom članka 3. stavka 2. Ugovora je ugovorena jednokratna naknada u iznosu od 3,5% iznosa kredita kao naknada za korištenje kredita, a o istoj ugovorne strane nisu pregovarale već je tužitelj bio prisiljen platiti navedenu naknadu prilikom sklapanja Ugovora, a riječ je o iznosu od 350,00 eura. Sklapanjem predmetnog Ugovora stvorila se znatna neravnoteža između ugovornih strana, pa je zbog te odredbe prema mišljenju tužitelja, a kako je ista jednostrana, netransparentna i nepoštena – tuženik stekao bez osnove iznos od 350,00 eura. Stoga, tužitelj predlaže sudu da utvrdi ništetnost navedene odredbe i naloži isplatu, kako je to sve pobliže navedeno u izreci ove presude, te da tuženika obveže naknaditi tužitelju troškove ovog parničnog postupka.

2. Tuženik je u odgovor na tužbu sporio tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovanim. Naime, tuženik prije svega ističe kako iz dostupne knjigovodstvene dokumentacije proizlazi da sporna naknada nije naplaćena, a zatim navodi kako nema osnove za fiksiranje dospijeca i početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe. Navodi da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva temelji na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima te također i na odredbama Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o potrošačkim kreditima, kao *lex specialis*, te da je ugovaranje takve naknade dopušteno. Navodi kako je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, naplata naknade za obradu kreditnog zahtjeva bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu, tako i na razini Europske unije. Navodi kako tužitelj neosnovano i pogrešno ističe da je odredba predmetnog Ugovora kojom je ugovorena sporna naknada ništetna, jer ista ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti. Sporna odredba nije nejasna ili neodređena s obzirom da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita, i na nju je pristao. Dakle, iznos naknade je fiksni i poznat tužitelju u trenutku sklapanja Ugovora. Isto tako, navodi kako u Ugovoru nije bilo nužno navoditi što točno i konkretno naknada predstavlja jer to nije bila obveza tuženika (kao što nije niti danas), jer činjenica da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne

dovodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Drži da je predmetna odredba sastavljena na jasan i razumljiv način, a zbog čega je tužitelj razumio doseg i posljedice, a što je u konačnici potvrđeno u pisanom obliku; predmetna odredba nedvojbeno je jasna te unesena u Ugovor na uočljivom mjestu i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima Ugovora. Također, važeće naknade ispisane u pisanom obliku i dostupne su klijentima u poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima Banke, a isto tako, tužitelj je pristao platiti iznos određen sukladno spornoj odredbi. Zaključno, tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti te da naloži tužitelju da tuženiku nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

3. Tužitelj se u podnesku od 23. travnja 2026. godine očitovao na navode tuženika iz odgovora na tužbu te je naveo kako mu je sporna naknada naplaćena pri isplati odobrenog kredita, te sama činjenica ugovaranja naknade logički i životno upućuje na zaključak da je ista i naplaćena budući da banke ugovaraju naknade upravo radi njihove naplate. Navodi kako mu sporna odredba Ugovora nije bila jasna i kako se o istoj nije moglo pregovarati, kao i to da tuženik nije dokazao da predmetna naknada odgovara stvarno nastalim troškovima i pruženim uslugama, što znači da tuženik nije postupao u dobroj vjeri što je dovelo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama na štetu tužitelja. Iako tuženik navodi da je ugovaranje sporne odredbe dopušteno, tužitelj navodi kako u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno opravdavaju visinu, te je zbog toga odredba za trošak obrade kreditnog zahtjeva nepošteno ugovorena. Na kraju navodi kako mu nije na valjan i razumljiv način objašnjeno koji je razlog ugovaranja naknade i zašto je visina naknade vezana uz iznos odobrenog kredita, te smatra da je zbog toga doveden u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika i takvim postupanjem tuženika da su mu povrijeđena prava kao potrošača.

4. Budući je tuženik sporio da bi tužitelju bila naplaćena utužena naknada, tužitelj je predlagao da se tuženiku naloži dostava kreditne dokumentacije i to prije svega početni otplatni plan i knjigovodstvena kartica po kreditu, a zatim da se provede financijsko knjigovodstveno vještačenje na okolnost je li, kada i u kojem iznosu predmetna naknada naplaćena tužitelju. Međutim, podneskom od 23. rujna 2026. godine (str. 55 spisa) tuženik je naveo kako ne spori iznos i datum naknade, te da stoga nije potrebno provesti vještačenje, pa je tužitelj odustao od predloženog vještačenja.

5. Radi razjašnjenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih okolnosti, te pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja, a sud je tijekom postupka pročitao Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 51401340-19365210806 od 6. ožujka 2003. (str. 5 do 10 spisa), knjigovodstvenu karticu partije 9365210806 i konto 514056000 od 28. svibnja 2026. godine (str. 38 do 50 spisa), te saslušao tužitelja kao stranku. Daljnjih dokaznih prijedloga nije bilo.

6. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno u smislu članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23., 146/25, dalje ZPP), kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđivanjem ništetnosti odredbe članka 3. stavka 2. u vezi sa člankom 11. stavkom 1. predmetnog Ugovora o kreditu sklopljenog 6. ožujka 2003. godine, odnosno naknade za obradu kreditnog zahtjeva, određene u visini od 3,5% od iznosa kredita, te postoji li obveza tuženika na vraćanje naplaćenog iznosa od 350,00 eura.

8. Među strankama nije sporno da su iste dana 6. ožujka 2003. godine sklopile Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 51401340-19365210806, na iznos od 10.000,00 eura, po kamatnoj stopi od 10,48%, uz rok otplate 84 mjeseca, te da je kredit otplaćen u cijelosti.

9. Među strankama je sporno jesu li u predmetni Ugovor inkorporirane odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, tj. naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nepoštene, a time i ništetne, te postoji li obveza tuženika na vraćanje tužitelju naplaćenog iznosa po spornoj odredbi, na ime stečenog bez osnove, kao i pitanje zastare.

10. Iz Ugovora o nenamjenskom kreditu broj: 51401340-19365210806 od 6. ožujka 2003. godine (str. 5 do 10 spisa) proizlazi da je isti sklopljen 6. ožujka 2003. između tužitelja kao korisnika kredita, te tuženika kao kreditora, u iznosu od 10.000,00 eura bez određene namjene, te da se korisnik kredita u otplati kredita obvezuje platiti Banci kamatu po kamatnoj stopi koja je fiksna i iznosi 10,48% godišnje. Kredit se otplaćuje u 84 mjeseca, a mjesečni anuitet iznosi 168,50 eura plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za eure tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja. Isto tako proizlazi kako se kredit koristi prijenosom na račun korisnika kredita umanjen za 3,5% naknade. Također proizlazi kako korisnik kredita osim obveze plaćanja Banci naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini 3,00%, te 0,50% za stjecanje statusa klijenta, obvezuje se i platiti sve eventualne poreze u skladu sa zakonskim propisima, po osnovi predmetnog Ugovora ukoliko Banka bude propisima obvezana na njihovo plaćanje.

11. Sa stranice 12 knjigovodstvene kartice (str. 49. spisa) vidljivo da je banka prilikom isplate kredita naplatila ulaznu naknadu u ukupnom iznosu od 350,00 EUR-a, i to 300,00 EUR-a na ime naknade za obradu kredita te 50,00 EUR-a na ime naknade za stjecanje statusa klijenta, pri čemu je navedeni iznos ustegnut od ugovorenog iznosa kredita od 10.000,00 EUR-a, odnosno korisniku kredita je isplaćen ugovoreni iznos kredita umanjen za iznos predmetne ulazne naknade, 9.650,00 EUR, i to dana 28. ožujka 2003. godine.

12. Tužitelj saslušan kao stranka je u svom iskazu navodio kako je predmetni kredit podizao 2003. godine u iznosu od 10.000,00 eura za privatne svrhe, točnije za adaptaciju kuće, da nije imao firmu te da sredstva ostvarena ovim kreditom nije koristio u nikakve poslovne svrhe. Prilikom zaključenja ugovora, rečeno mu je da se mora podmiriti naknada za korištenje kredita u visini od 3,5% od iznosa kredita, ali mu nije objašnjeno na što se ista odnosi i koji se to troškovi kredita podmiruju. Nije mogao zaključiti ugovor bez te naknade, a ona mu je naplaćena na način da mu je iznos kredita prilikom isplate umanjen za iznos naknade. Pored iste, snosio je i ostale troškove kredita, kao što je primjerice, trošak ovjere ugovora kod javnog bilježnika. O visini naknade nije bilo mogućnosti pregovaranja, jer mu je bila servisirana kao gotov postotak na koji nije imao mogućnosti utjecati. Kredit je uredno otplatio. Na kraju je naveo još kako banka nije omogućavala pregovaranje o niti jednoj odredbi predmetnog

Ugovora, pa tako niti o predmetnoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. U banci mu nisu ni objasnili na koji način su došli do tih 3,5%.

13. Sud je prihvatio iskaz tužitelja kao istinit, jer je tužitelj uvjerljivo i sukladno priloženoj materijalnoj dokumentaciji iskazivao, a čijem iskazu se nije prigovaralo, niti se ičim doveo u pitanje ili osporio.

14. Iz ovako reproduciranih i ocijenjenih dokaza, sud je nedvojbeno utvrdio da su tuženik i tužitelj sklopili predmetni Ugovor bez određene namjene, da je tužitelj predmetni Ugovor sklapao u svojstvu potrošača, jer je kredit korišten isključivo u privatne svrhe, da je tuženik sastavljao predmetni Ugovor, a da se radi o standardiziranom obrascu ugovora o kreditu, bez mogućnosti izmjene pojedinih odredaba, po principu "uzmi ili ostavi", da prilikom zaključenja istog nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama, pa tako ni o utuženim odredbama koje se odnose na ulaznu naknadu (za obradu kreditnog zahtjeva), budući da je ista bila unaprijed određena od strane tuženika, a na čiji iznos tužitelj nije imao mogućnosti utjecaja, kao što nije imao mogućnosti sklopiti Ugovor bez te naknade. Osim što nije bilo pregovaranja i mogućnosti utjecaja na sadržaj spornih odredbi predmetnog Ugovora, utvrđeno je da tužitelj nije valjano ni upoznat sa predmetnom ulaznom naknadom i njezinim značenjem, kao niti o prirodi takove naknade odnosno o stvarnim troškovima koji nastaju ili bi mogli nastati prilikom obrade kreditnog zahtjeva, jer kako već navodi tužitelj u svojem iskazu, isti je, osim ove naknade plaćao i druge troškove koji su bili potrebi za kredit, primjerice trošak javnog bilježnika.

15. Na pravni odnos stranaka se imaju primijeniti odredbe Zakona obveznim odnosima („Narodne novine” broj 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99. i 88/01., dalje: ZOO) koje su bile na snazi u vrijeme sklapanje predmetnog Ugovora, te Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine.

16. Odredbom članka 12. ZOO-a propisano je da u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa, sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

17. Odredbom članka 103. stavkom 1. ZOO-a ugovor, koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima te moralu društva ništav je ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon o određenom slučaju ne propisuje što drugo.

18. Prema odredbi članka 104. stavka 1. ZOO-a, u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se priroda onog što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Stavkom 2. istog članka propisano je da ako je ugovor ništav zbog toga što je po svojem sadržaju ili cilju protivan Ustavu Republike Hrvatske i prisilnim propisima, sud može odbiti, u cjelini ili djelomično, zahtjev nesavjesne, strane za vraćanje onog što je drugoj strani dala, a može i odlučiti da druga strana ono što je primila po osnovi zabranjenog ugovora preda općini na čijem području ona ima sjedište odnosno prebivalište. Konačno, stavkom 3. istog članka propisano je da će sud pri odlučivanju voditi računa o savjesnosti jedne odnosno objiju

strana, o značenju društvenih interesa koji se ugrožavaju te o moralnim shvaćanjima društva.

19. Nadalje, odredbom članka 210. stavka 1. ZOO-a propisano je da kad dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti tu imovinu. Ako vraćanje imovine nije moguće dužan je nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi. Stavkom 3. istog članka propisano je da obveza vraćanja imovine odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

20. Odredbom članka 3. stavka 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima reguliraju se nepošteni uvjeti u potrošačkim ugovorima te se smatra nepoštenom ona jednostrano određena klauzula koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzroči značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Opća klauzula nepoštenosti obuhvaća tri glavna kriterija i to da ugovorna odredba mora biti takva da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, mora postojati značajna neravnoteža u stranačkim pravima i obvezama, te se mora protiviti načelu savjesnosti i poštenja.

21. Prema stavu ovog suda, u konkretnom slučaju, sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu koje se odnose na naknadu za obradu kredita su nepoštene sukladno članku 103. stavku 1. ZOO-a. Naime, iste su određene u tipskom, tj. standardiziranom ugovoru od strane tuženika koji je kao banka trgovca, na dakle unaprijed formuliranim obrascima, pa se može zaključiti da se radi o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama o kojoj suprotna strana, konkretno tužitelj, a koji ima status potrošača, nije imao mogućnost pregovarati niti utjecati na njihov sadržaj. Uostalom, to je potvrđeno iskazom tužitelja, koji je navodio da o pojedinim odredbama Ugovora, pa tako i o utuženim, nije imao mogućnosti pregovarati jer su u cijelosti bile unaprijed određene i sastavljene od strane banke tuženika, niti je dobio pojašnjenje na što se predmetna naknada točno odnosi. Činjenica jest da je ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju, riječ je o nepoštenim ugovornim odredbama, jer tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužitelja. Isto tako, navedene odredbe predmetnog Ugovora su nejasne jer se ne zna na što se točno odnose, a obzirom na to da se u članku 3. stavku 2. u vezi s člankom 11. stavkom 1. Ugovora navodi kako se kredit koristi prijenosom na račun korisnika kredita umanjen za 3,5% naknade, te se u članku 11. stavku 2. Ugovora korisnik kredita isto obvezuje na plaćanje eventualnih poreza u skladu sa zakonskim propisima po osnovi predmetnog Ugovora, te obzirom iz iskaza tužitelja, proizlazi da je snosio i druge troškove kredita, ovjeru ugovora kod javnog bilježnika, postavlja se pitanje koji se troškovi konkretno mogu pripasti troškovima vezanim za predmetnu ulaznu naknadu. Isto dovodi do zaključka kako su odredbe koje se odnose na predmetnu naknadu, određene proizvoljno od strane tuženika, nejasno i nepotpuno.

22. Na tuženiku je, kao trgovcu, bio teret dokazivanja da se o spornim odredbama pojedinačno pregovaralo, a on, u ovom postupku ničim to nije dokazivao. Isto tako, tuženik ničim nije dokazao da je tužitelja prije i za vrijeme zaključenja ugovora,

upoznao sa strukturom sporne naknade, tj. što spada sve pod obradu kreditnog zahtjeva i stjecanje statusa klijenta, a niti mu je uopće objasnio značaj tih odredbi.

23. Nadalje, ovaj sud je utvrdio da bi tužitelj, ukoliko ne bi prihvatio navedene odredbe Ugovora, bio ograničen u ostvarivanju svojih prava, jer bez predmetne naknade nije bilo moguće sklopiti ugovor i dobiti kredit, pa je jasno kako je tim odredbama prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu tužitelja.

24. S obzirom na sadržaj predmetnih ugovornih odredbi sud prihvaća tvrdnje tužitelja kako u Ugovoru nije jasno određeno o kakvoj točno naknadi se radi, niti je davatelj kredita propisao i tužitelju objasnio strukturu te sporne naknade i zašto bi njezin iznos bio baš u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita. Ovaj sud smatra da su takove odredbe doista neodređene, nepotpune i nerazumljive. Kako je tužitelj bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko spornih odredbi ni oko njihovog ne/prihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Tužitelju nije obrazloženo koje troškove obrade kredita i stjecaja statusa klijenta plaća, niti je to navedeno u obrascu Ugovora, pa su konkretne odredbe Ugovora sastavljene tako da su nepotpune, a time nerazumljive, jer tužitelj kao korisnik kredita nije mogao sa sigurnošću znati koja bi posljedica bila prihvaćanje ili ne prihvaćanje ugovaranja ovih odredbi. S obzirom na troškove obrade kreditnog zahtjeva, isti se mogu, tek pretpostaviti kroz potrošnju uredskog materijala, uporabe informatičke opreme i sl., ali koji ulaze u redovne troškove poslovanja banke kao novčarske institucije, i nikako ne mogu korespondirati s iznosom sporne naknade u zavisnosti s visinom kredita. Isto se stoga protivi načelu savjesnosti i poštenja.

25. Slijedom svega navedenog sud je utvrdio da su navedene odredbe Ugovora koje propisuju naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, tj. odredbe članka 3. stavka 2. i članka 11. stavka 1., protivne načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da su nepoštena, a prema tome i u skladu s člankom 12. i člankom 103. stavkom 1. ZOO-a, ništeta, radi čega je odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

26. Budući da su predmetne odredbe članka 3. stavka 2. i odredba članka 11. stavka 1. Ugovora ništeta, iste se među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nije imao pravo na naplatu iznosa na temelju takvih ugovornih odredbi, pa je sukladno članku 104. ZOO-a dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Stoga tužitelj ima pravo na vraćanje naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva, pri čemu je između stranaka nesporno da naplaćena u iznosu od 350,00 eura i to dana 28. ožujka 2003. godine.

27. Na iznos od 350,00 eura iz točke II. izreke ove presude tužitelju pripadaju zatezne kamate sukladno članku 214. ZOO-a, odnosno od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava slabije ugovorne strane, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, pa je ista nepoštena i time ništeta, a tuženik je nepošten od trenutka njenog

ugovaranja i naplate. Shodno prethodnom, i u skladu sa člankom 104. i člankom 210. stavkom 1. ZOO-a, odlučeno je kao u točki II. izreke ove presude.

28. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 110. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti odredbe članka 3. stavka 2. te članka 11. stavka 1. predmetnog Ugovora. U odnosu na zahtjev za isplatu, iako je od dana naplate iznosa pod točkom II. izreke do dana podnošenja tužbe proteklo više od 5 godina, potraživanje tužitelja nije zastarjelo iz razloga što je tužitelj u ovom postupku tražio da sud sporne odredbe Ugovora utvrdi ništetnima, u kojem slučaju, prema zauzetom pravnom shvaćanju na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. broj Su-IV-47/2020 zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

29. Odluka o trošku pod točkama III. i IV. izreke ove presude temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. u vezi s člankom 155. ZPP-a, te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine” broj 138/23., dalje: Tarifa).

30. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 7. t. 1. Tarife), sastav podnesaka od 23. travnja 2026. godine te od 29. lipnja 2026. godine, za svaki po 100,00 eura (Tbr. 8. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištima 14. svibnja 2026. godine, 23. lipnja 2026. godine i 24. rujna 2026. godine, za svaki 100,00 eura (Tbr. 9. t. 1. Tarife), što s pripadajućim PDV-om od 25% (Tbr. 46. Tarife), ukupno iznosi 750,00 eura. Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u plaćenom iznosu od 13,27 eura, te pristojbe na presudu u traženom iznosu od 26,54 eura. Sve ukupno iznosi 789,81 eura, a na koji iznos su tužitelju dosuđene i zahtijevane zatezne kamate tekuće od dana donošenja ove presude, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a. Tužitelju nije priznat trošak pristupa ročištu za objavu presude u zahtijevanom iznosu od 100,00 eura, uvećan za PDV, jer nije pristupio tom ročištu.

U Đakovu 2. listopada 2026.

Sutkinja
Ivanka Banović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-06959**

Kontrolni broj: **01fbb-37f1a-fbb76**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.